

VLAMMEN VAN VERZET

SMEULEND

VUUR

VLAMMEN VAN VERZET

**SMEULEND
VUUR**

Rephai Brouwers

Rephai Brouwers
Coverontwerp: Rephai Brouwers
Uitgeverij: Brave New Books

ISBN: 9789465128382

1^e druk 2024

© Rephai Brouwers
Alle rechten voorbehouden

www.bravenewbooks.nl/rephaibrouwers

Inhoudsopgave

De val van de Oude Wereld	7
Schaduwen van de Orde	25
Onder de oppervlakte	48
Sabotage en verraad	64
Vlucht door de Districten	82
Een verrader onder ons	104
Geheime bondgenoten	122
In vlammen gehuld	143
Personages uit SMEULEND VUUR	162

"De Orde dacht onverslaanbaar te zijn...

...Ze hadden het mis."

De val van de Oude Wereld

Anno 2289 - In de dagen van de Oude Wereld leken technologie en overvloed de natuurlijke orde. De wereld was een landschap van immense metropolen die over continenten uitgestrekt lagen en de hemel doorkliefd met hun zilverkleurige wolkenkrabbers. Dit waren steden die nooit sliepen, bruisende centra van activiteit en welvaart. Iedereen, ongeacht afkomst, leefde met het vertrouwen dat technologie hen zou blijven voorzien. Vliegtuigen schoten door de lucht en konden de wereld in een dag rondvliegen, treinen doorkruisten landschappen met ongekeerde snelheden en de mensen wisten niet beter dan dat ze in een gouden tijdperk leefden.

In de kern van deze steden stonden de fabrieken die alles mogelijk maakten. Enorme complexen, groter dan sommige kleine landen, waren gevuld met rijen machines en robots die onafgebroken werkten. Waar ooit mensen stonden te werken aan productielijnen stonden nu duizenden robots, aangestuurd door het wereldomvattende A.I.-systeem dat dag en nacht draaide om de behoeftes van de wereld te vervullen. Alles wat men nodig had was slechts een druk op de knop verwijderd en nieuwe technologieën verschenen sneller dan men ze kon begrijpen. De lucht boven deze fabrieken hing vol met rook en stoom, maar niemand leek zich zorgen te maken. Dit was de prijs voor vooruitgang, zeiden ze.

De mensheid vertrouwde blindelings op de energiebronnen die deze levensstijl mogelijk maakten. Olie, gas, steenkool – het waren de levensaders van deze samenleving. Alles draaide op deze fossiele brandstoffen, van de gigantische treinnetwerken die continenten doorkruisten, tot fabrieken als wolkenkrabbers die hele steden van energie voorzagen. Er was altijd meer nodig en dus zocht men steeds verder naar de diepste en meest ontoegankelijke bronnen van energie. De oceanen werden doorboord, bergen uitgehold en zelfs de poolgebieden ontsnapten niet aan het graven en boren naar de kostbare brandstoffen.

Enkelingen probeerden te waarschuwen voor de mogelijke gevaren van deze onstilbare honger naar energie. Wetenschappers, milieuactivisten en kleine groepen binnen de overheden spraken

openlijk over de limieten van de aarde en wezen op de gevaren van overexploitatie. Ze spraken over het feit dat de aarde miljarden jaren nodig had gehad om deze bronnen te creëren en dat het slechts een kwestie van tijd zou zijn voordat alles op zou raken. Maar hun woorden werden weggewuifd als doemdenken, als onnodige pessimistische vooruitzichten in een tijdperk dat bol stond van positieve veranderingen. Technologie had immers alles opgelost; waarom zou deze uitdaging anders zijn?

Anno 2330 - *Langzaam, bijna onmerkbaar, kwamen de eerste waarschuwingssignalen. Aardbevingen, klein en onschuldig, schudden de grond nabij enkele van de diepste boorinstallaties. Mensen voelden de trillingen onder hun voeten en vroegen zich even af wat het betekende, maar al snel ging men verder met hun leven. Het waren immers incidenten, zo werd hen verteld, lokale fenomenen die geen grote betekenis hadden. Maar de aarde voelde het gewicht van de machines die haar diepste lagen doorboorden en haar evenwicht begon te wankelen.*

Het waren niet alleen de trillingen die de wereld waarschuwden. Diep onder de aarde werden chemische stoffen vrijgelaten die naar de oppervlakte sijpelden met verwoestende gevolgen voor de omgeving. Nabij de grootste boorinstallaties kwamen berichten binnen over dieren die ziek werden, planten die verwelkten en rivieren die niet langer veilig waren om uit te drinken. Kleine gemeenschappen in de buurt van deze installaties waarschuwden de wereld voor het gevaar dat in hun drinkwater en lucht sloop, maar deze meldingen werden genegeerd. Voor de meesten waren het verre, onbelangrijke verhalen, slechts rimpelingen aan de rand van hun perfect georganiseerde samenleving.

De wereldwijde welvaart stond niet ter discussie. De luxueuze levensstijl was immers het directe resultaat van deze energie-exploitatie. Niemand wilde een stap terug doen, niemand wilde minder dan het maximale. De markten draaiden door, de economie groeide, en het dagelijkse leven volgde een ritme dat werd aangedreven door de constante toevoer van fossiele brandstoffen. Mensen reden in voertuigen die sneller en groter waren dan ooit tevoren, gebouwen werden nog hoger gebouwd en de energievraag bleef onophoudelijk stijgen.

Anno 2338 - *Zelfs toen de waarschuwingen luider werden bleef de wereld voortgaan. De lucht in sommige gebieden veranderde van*

kleur door de constante uitstoot van fabrieken, maar voor de meeste stedelingen was dit slechts een tijdelijk probleem. De rivieren in landbouwgebieden, ooit het levensbloed van de voedselproductie, werden steeds zouter en droger door intensieve irrigatie en industrie. En hoewel wetenschappers keer op keer meldden dat de aarde zijn grens naderde, dat het slechts een kwestie van tijd was voordat de gevolgen catastrofaal zouden worden, leek niemand echt te luisteren.

De arrogantie van de mensheid, het onvermogen om de ernst van de situatie te erkennen, dreef hen verder. Voor elke waarschuwingssignaal kwam er een verklaring, een technologische oplossing die hen geruststelde en overtuigde dat alles beheersbaar was. Toch zou het niet lang meer duren voordat de aarde zich volledig zou verzetten tegen deze onstilbare honger naar energie en vooruitgang. De eerste barsten in het fundament van de wereld waren gelegd, maar de mensheid bleef blind voor de naderende ramp.

De aarde, eeuwenlang geknecht door de onstilbare honger naar energie, begon zich nu volledig te keren tegen haar bewoners. De eerste waarschuwingen waren klein geweest: onverklaarbare aardbevingen, vervuild drinkwater en lucht die steeds moeilijker te ademen werd. Maar wat eerst slechts een zachte dreiging was veranderde al snel in een keiharde werkelijkheid. De uitputting van de aarde had een kettingreactie van natuurrampen veroorzaakt die in kracht en frequentie toenamen. De natuur was uit balans en voor het eerst werden de bewoners van de Oude Wereld geconfronteerd met de gevolgen van hun blinde vertrouwen in technologie en onbeperkte exploitatie van bronnen.

Anno 2351 - *Het begon met een hittegolf die het noordelijk halfrond trof en wekenlang aanhield. De temperaturen stegen tot recordhoogtes, zelfs in regio's die normaal gesproken koel en vochtig waren. Het land werd een oven. Meren droogden op tot stoffige kraters en rivieren, die ooit levensaders waren voor dorpen en steden, waren niet meer dan smalle stroompjes, te verwaarlozen en nutteloos. De landbouwgrond die eeuwenlang vruchtbaar was geweest veranderde in een gebarsten, dorre vlakte, onherkenbaar en zonder een sprankje leven. Gewassen stierven, velden stonden vol met verdorde planten en oogsten mislukten op een schaal die ongekend was. Boeren, de ooit zo trotse producenten van voedsel,*

konden niets anders doen dan machteloos toekijken terwijl hun levenswerk wegsmolt in de verzengende hitte.

Maar de hitte was niet de enige vijand. Terwijl de zon het noordelijke halfrond verteerde ontstond er op het zuidelijk halfrond een ongekend koudefront. Gebieden die nooit sneeuw hadden gezien werden bedekt onder een dikke laag ijs en sneeuw. Tropische bossen bevroren en de dieren die daar leefden vielen dood neer, niet gewend aan de plotselinge koude. De mensen die in deze regio's woonden hadden geen toegang tot winterkleding of verwarming en velen stierven in hun huizen, onvoorbereid op de ijzige kou die hen had overvallen. Het leek wel of de aarde de controle over haar eigen klimaat was kwijtgeraakt en in plaats van de seizoenen die ooit voorspelbaar waren kreeg men nu te maken met willekeurige extremen die het dagelijks leven onmogelijk maakten.

Na de hitte en de kou kwamen de stormen. Het begon met sterke windstoten die snel in kracht toenamen en vervolgens uitgroeiden tot razende orkanen die volledige steden verwoestten. Kustgebieden die eens vol levendige havensteden waren, werden weggevaagd door wervelwinden die gebouwen van hun fundamenteën rukten en schepen in stukken sloegen tegen de rotsige kusten. De zeeën, ooit een bron van voedsel en handel, werden nu gezien als een vijand, een kracht die niet meer te temmen was. Mensen die aan de kust woonden sloegen massaal op de vlucht, trekkend naar hoger gelegen gebieden in de hoop daar veiliger te zijn.

Maar de stormen hielden niet op. Ze drongen ook door tot de binnenlanden waar ze regenbuien met zich meebrachten die dagenlang aanhielden. Rivieren overstroomden en het water sleurde alles op zijn weg mee: huizen, bruggen, akkers. Dorp na dorp werd overspoeld en de mensen die het water niet tijdig konden ontvluchten verdronken of raakten alles kwijt. Wat eens vruchtbaar land was, lag nu bedekt onder een dikke laag modder, puin en afval. Het water, dat ooit leven had gegeven, was nu een bron van verwoesting geworden.

Midden in deze rampen stortte ook de infrastructuur van de Oude Wereld in. De hittegolven hadden de elektriciteitsnetwerken zwaar belast en toen de stormen toesloegen vielen de verbindingen uit. Steden die ooit 24 uur per dag verlicht waren, lagen nu in het

duister. Mensen zaten zonder stroom, zonder toegang tot voedsel, zonder water. De technologische innovaties waar men zo op vertrouwde, faalden. Robots in fabrieken stonden stil, treinen reden niet meer, en communicatienetwerken braken af. Het moderne leven, dat draaide op een constante toevoer van energie en techniek, kwam tot stilstand. Wat restte was paniek, chaos en een bevolking die niet wist hoe ze moest overleven zonder de gemakken die ooit vanzelfsprekend waren.

De voedseltekorten bereikten al snel een kritiek punt. Met de mislukte oogsten en de verwoesting van landbouwgrond was er nauwelijks nog iets om de mensen te voeden. In de straten van de verlaten steden zwierf men wanhopig op zoek naar iets eetbaars. Winkels en warenhuizen waren leeggeroofd en er ontstonden gevechten over de laatste voedselresten. In sommige regio's waren de inwoners gedwongen om hun toevlucht te nemen tot de donkerste vormen van overleving en oude morele waarden werden terzijde geschoven in een strijd om te blijven leven.

Overal heerste paniek en men verloor het vertrouwen in de leiders die hen hadden beloofd te beschermen. Overheden waren machteloos geworden en konden niets meer doen tegen de verwoestingen die zich voor hun ogen voltrokken. Wat eerst een geordende samenleving was geweest veranderde in een chaotische, ongeregelde massa. Mensen verlieten hun huizen, op zoek naar veiligere gebieden, maar veiligheid was nergens meer te vinden. Hele steden stonden leeg, verlaten door hun bewoners die in de wildernis probeerden te overleven, onwetend dat er geen plek meer was waar de natuur hen zou sparen.

De wereld, die ooit onder controle leek van de mens, was nu veranderd in een vijandig landschap waarin elke dag een strijd om overleving was. De hitte en de kou, de stormen en het water – elke kracht van de natuur had zich tegen de mens gekeerd. Wat ooit de Aarde van de mens was geweest, was nu een woestijn waarin zij slechts als vluchtelingen leefden, zwervend zonder hoop en zonder bestemming.

Met de wereldwijde voedseltekorten die in hoog tempo toenamen begon de mensheid wanhopig te zoeken naar manieren om de honger te stillen. De aarde kon de traditionele landbouw niet langer ondersteunen; gewassen verdorven onder de hittegolven, bevroren in onverwachte kou, of werden weggespoeld door ongecontroleerde

stormen. Landbouwgrond, eeuwenlang in staat was geweest om miljoenen mensen te voeden, lag er nu verwoest en onbruikbaar bij. Er werd in snel tempo geïnvesteerd in genetisch onderzoek en laboratoria werden de nieuwe akkers en weilanden waar wetenschappers op zoek gingen naar manieren om de oogsten te redden.

Anno 2355 - Wetenschappers stelden voor om gewassen te modificeren zodat ze bestand zouden zijn tegen de extremen van het klimaat. Fruit en groenten werden aangepast om de verzengende hitte te overleven, rijst werd genetisch gemodificeerd om zout water te verdragen en tarwe dat kon groeien met minimale watervoorziening werd ontwikkeld. De technologische vooruitgang was indrukwekkend; velden vol gemodificeerde gewassen stonden te pronken met hun felgroene bladeren en stevige stengels, zelfs onder omstandigheden die voorheen ondenkbaar waren voor de landbouw. In het begin leek het te werken: de oogsten namen toe en de eerste signalen van hoop werden verspreid over de uitgehongerde bevolking.

Maar al snel kwamen de eerste problemen. Deze genetisch gemodificeerde gewassen hadden nieuwe eigenschappen die hun overleving moesten garanderen, maar tegelijkertijd veranderden ze ook het landschap en de ecosystemen die afhankelijk waren van natuurlijke planten. De nieuwe rassen van tarwe en rijst waren zo aangepast dat ze geen natuurlijke vijanden meer hadden, maar dat betekende ook dat insecten die ooit op deze gewassen leefden, geen plek meer hadden. De bijen, cruciaal voor de bestuiving van vele gewassen, konden niet langer hun werk meer doen. Bijenkolonies stierven uit en met hen verdween een belangrijke schakel in het ecologische netwerk.

Het verlies van de bijen leidde tot een domino-effect. Planten die afhankelijk waren van natuurlijke bestuiving hadden geen kans meer om zich voort te planten en begonnen in hoog tempo te verdwijnen. Velden, ooit gekleurd met wilde bloemen en gras, veranderden in kale vlaktes en insectenpopulaties stortten in. Vogels die hun nesten in de buurt hadden gebouwd en afhankelijk waren van deze insecten, trokken weg, op zoek naar voedsel dat niet meer te vinden was. Ecosystemen die eeuwenlang in balans waren geweest, raakten verstoord door de gemodificeerde gewassen en de natuur leek zichzelf langzaam te verstikken.

Naast de gewassen werden ook dieren aangepast om de honger te bestrijden. Kippen, koeien, varkens – ze werden genetisch gemodificeerd om sneller te groeien en meer vlees te produceren met minder voedsel. De beoogde veranderingen waren schokkend effectief; dieren groeiden in enkele maanden uit tot enorme vleesbronnen die voorheen jaren hadden gekost om te bereiken. Maar deze snelle groei bracht onverwachte bijwerkingen met zich mee. De spieren van de dieren konden hun eigen gewicht vaak niet meer dragen en hun botten waren te zwak om hen te ondersteunen. Veel dieren stierven vroegtijdig door misvormingen en ziektes die hun immuunsystemen niet konden bestrijden.

Een nieuwe generatie van bacteriën en virussen begon zich te ontwikkelen en vond zijn weg door de genetisch gemodificeerde dierenpopulaties. Wat ooit een ziekte bij één soort was, sprong nu moeiteloos over op andere soorten en zelfs op de mensen die zich voedden met het vlees. De eerste meldingen van mysterieuze ziektes verschenen in de gemeenschappen die in de buurt van deze genetisch gemodificeerde boerderijen woonden. Mensen werden ziek van onbekende virussen en bacteriën die resistent bleken tegen de traditionele medicijnen. De immuunsystemen van zowel mensen als dieren waren niet langer in staat om de gemanipuleerde virussen te bestrijden.

De problemen beperkten zich niet tot het leven boven de grond. De genetisch gemodificeerde gewassen vereisten speciale meststoffen en pesticiden om te kunnen overleven. Deze kunstmatige toevoegingen sijpelden de bodem in en de natuurlijke balans van mineralen en organismen in de aarde raakte onherstelbaar verstoord. De grond, ooit rijk en vruchtbaar, veranderde in een dorre, dode laag waarin niets zonder tussenkomst van technologie kon groeien. Wormen, bacteriën en micro-organismen, die essentieel waren voor de gezondheid van de bodem, stierven uit en de grond werd ongeschikt voor welke vorm van natuurlijk leven dan ook.

Het water dat door deze akkers stroomde werd eveneens vergiftigd door de chemische stoffen die nodig waren om de gewassen in leven te houden. Rivieren stroomden vol met pesticiden en meststoffen die zich verspreidden naar verre gebieden en het leven in meren en zeeën verstikten. Vissen stierven massaal en de vissersgemeenschappen, ooit afhankelijk van het leven in het water, vonden hun netten leeg en hun bestaan bedreigd. Wat ooit

een oplossing voor het voedseltekort leek bleek de wereld nog verder te vergiftigen en te vernietigen.

Het ecologische netwerk dat in harmonie had bestaan en miljoenen, zo niet miljarden, jaren nodig had gehad om zijn balans te vinden, raakte volledig verstoord. Elke wijziging die werd aangebracht om de voedselproductie te verhogen had zijn eigen onverwachte gevolgen die als een kettingreactie door het milieu gingen. Planten, insecten, dieren en zelfs de mens zelf werden geraakt door de gevolgen van de genetische manipulaties die bedoeld waren om de honger te stillen.

De natuur leek steeds verder ineen te storten en de mensheid had geen middelen meer om het proces terug te draaien. Wat ooit een bron van leven was geweest, was nu veranderd in een doodse vlakte met lege velden, dode rivieren en ecosystemen die zichzelf niet langer konden ondersteunen. De mens, ooit de heerser over deze wereld, stond nu machteloos toe te kijken hoe hun pogingen om de natuur naar hun hand te zetten uitmondde in de vernietiging van alles wat de aarde ooit had voortgebracht.

Anno 2376 - *Toen de effecten van de klimaatverstoringen onhoudbaar werden wendden wetenschappers zich tot een laatste redmiddel: klimaatbeheersingsmachines die bedoeld waren om de extremen te neutraliseren en stabiliteit te brengen in een wereld die uit balans was geraakt. Deze enorme apparaten werden strategisch over de hele planeet geplaatst en zouden de temperatuur, luchtvochtigheid en luchtdruk reguleren. Ze waren gebouwd met het idee dat de natuur gecontroleerd kon worden en hun ontwerp was het toppunt van technologische innovatie. Maar de machines, ondanks hun indrukwekkende omvang en reikwijdte, faalden al snel in hun taak. De kunstmatige ingrepen hadden onbedoelde bijwerkingen; in plaats van het klimaat te stabiliseren veroorzaakten ze juist dodelijke kettingreacties die de aarde nog verder ontregelden. De grenzen van technologie en controle waren bereikt, en de machines, ooit bedoeld als redding, hadden de chaos alleen maar vergroot.*

De wereld was aan het wankelen onder de druk van de ecologische rampen en de voedseltekorten. De vertrouwde stabiliteit van naties, gebouwd op eeuwen van diplomatie, was volledig weggevaagd. Overheden waren veranderd in machtsblokken, elk gedreven door een wanhopige wil om hun bevolking te beschermen en te voeden.

Maar de aarde had weinig over om te geven; de vruchtbare grond was bijna verdwenen en de plekken waar de natuur nog enigszins standhield waren op één hand te tellen. De schaarste had de wereldmachten op scherp gezet en hun enige kans om te overleven leek te liggen in het veroveren van wat er nog restte. Dit was het begin van de “Koude Zon-Oorlog” – een strijd om het laatste leefbare land en de resterende natuurlijke hulpbronnen.

Anno 2380 - *Het begon met sluipende aanvallen. In het geheim startten naties conflicten om de vruchtbare gebieden die nog over waren en aanvankelijk was er geen sprake van openlijke oorlog. Kleine militaire invallen, sabotage en strategische veroveringen waren de wapens van deze eerste fase. Steden in de buurt van waardevolle grondstoffen of waterbronnen werden belaagd door het leger, gesteund door technologie die ontwikkeld was om onopgemerkt te blijven. Maar het duurde niet lang voordat deze verborgen conflicten uitgroeiden tot een open oorlog waarbij ieder land zijn claims op het resterende leefbare land kracht bijzette. Grenzen werden niets meer dan slagvelden en voormalige bondgenoten keerden zich tegen elkaar, gedreven door pure overlevingsdrang.*

De echte verschrikking kwam echter toen de wereldmachten de nieuwe technologieën in hun strijd begonnen in te zetten – klimaattechnologieën die oorspronkelijk ontwikkeld waren om de extreme weersomstandigheden onder controle te houden en het leven op aarde leefbaar te maken. Deze technologieën, die de macht hadden om regen te veroorzaken, temperaturen te verlagen, of stormen te kalmeren, werden omgebouwd tot wapens die ingezet konden worden tegen vijanden. Waar deze technologieën eerst waren ontwikkeld als hulpmiddelen, werden ze nu ingezet om complete regio's te vernietigen en te claimen. Klimaatbeheersing werd een instrument van oorlog en de mensheid zelf begon de natuur als wapen in te zetten.

De eerste inzet van deze klimaattechnologieën als wapen was gericht op het creëren van kunstmatige droogtes en hittegolven in vijandelijke gebieden. Regeringen selecteerden strategische locaties – landbouwgebieden, waterreservoirs, en vruchtbare gronden – en zetten technologie in die de luchtvochtigheid verlaagde en regen tegenhield. Hele regio's droogden uit binnen enkele weken, hun land veranderde in stoffige vlaktes waar geen leven meer mogelijk was. Rivieren verdampten, bomen verloren

hun bladeren en dieren stierven van dorst. Wat ooit een vijandelijk gebied was geweest, was nu een dorre woestijn, onbruikbaar voor iedereen, maar vooral voor de bevolking die ervan afhankelijk was geweest.

In reactie hierop begonnen tegenstanders dezelfde technologie in te zetten, maar op een omgekeerde manier. Door de temperaturen kunstmatig te verlagen, konden hele gebieden worden ondergedompeld in een ondoordringbare kou. Landen die ooit zelfverzekerd waren in hun macht zagen hun landbouw en infrastructuur bevriezen door onnatuurlijke koudegolven die dagen, soms wekenlang aanhielden. Grootschalige overstromingen volgden wanneer deze bevroren landschappen weer ontdooiden waardoor rivieren buiten hun oevers traden en stad na stad in het water verdronk. De Koude Oorlog was letterlijk geworden. Een strijd van extreme temperaturen die elk land uitputte.

Naarmate de oorlog voortduurde werden ook stormen en orkanen ingezet als wapens. Door de kracht van winden te versterken en stormen richting vijandelijke steden te sturen konden hele kustgebieden worden vernietigd. Orkanen werden kunstmatig aangewakkerd en gestuurd om alles op hun pad te verwoesten, als reusachtige natuurwapens die geen onderscheid maakten tussen vriend en vijand. Waar ooit havens vol leven waren lagen nu havens gevuld met wrakstukken en puin. Complete steden werden weggevaagd door stormen die dagenlang aanhielden, huizen veranderden in stenen puinhopen en duizenden mensen verdronken in de stijgende zeeën.

De lucht zelf werd giftig door de technologische experimenten die werden uitgevoerd. Om regen te manipuleren en stormen te sturen werd een groot scala aan chemicaliën de atmosfeer ingepompt. De lucht in sommige delen van de wereld werd zo vervuild dat mensen niet meer naar buiten konden zonder ademhalingsapparatuur. Regen was niet langer een zegen, maar een dodelijke bui van giftige stoffen die gewassen verzengde, huizen aantastte en mensen ziek maakte. Wat ooit bedoeld was als een instrument om het klimaat te beheersen was veranderd in een dodelijk instrument dat de wereld steeds verder vernietigde.

Anno 2383 - *Over de hele wereld vielen regeringen uit elkaar. Met elke inzet van klimaattechnologieën als wapens werd de aarde onleefbaarder. De landen die ooit machtscentra waren, waren nu*

niet meer dan uitgeputte, kapotgeschoten gebieden, ontdaan van hun natuurlijke rijkdommen. De wereld veranderde in een slagveld dat werd beheerst door extremen. Terwijl de temperaturen schommelden en stormen over het land raasden verdween de hoop op herstel. De oorlog had alles en iedereen geraakt en de mensheid was niet langer in staat om de natuur te herstellen. Het enige dat overbleef was een planeet die zichzelf langzaam vernietigde, met haar inwoners als toeschouwers en veroorzakers van hun eigen ondergang.

Anno 2399 - *Het landschap was veranderd in een angstaanjagende en onvoorspelbare wildernis. De manipulaties en technologische experimenten uit de Koude Zon-Oorlog hadden het klimaat onherstelbaar beschadigd, en de natuurlijke balans leek definitief verdwenen. Waar het ooit zomers warm kon zijn of winters koud, was er nu geen enkel patroon meer te herkennen. Temperaturen konden binnen enkele uren van een verzengende hitte van boven de 30 graden kelderen naar een ijskoude 20 graden onder nul. Zonder waarschuwing. Hele dorpen werden overvallen door plotselinge sneeuwstormen, gevolgd door smeltende hitte terwijl de wind onafgebroken loeide in razernij. Ongekende stormen en orkanen wervelden door het land en rukten alles uit de grond. Wat ooit bewoonbare gebieden waren geweest, waren nu dodelijke zones geworden waar de aarde met een losgeslagen natuurkracht over mensen en steden raasde. Dit alles was het directe gevolg van de mislukte pogingen om de natuur als wapen te gebruiken en de schade was onomkeerbaar.*

Jaren na de Koude Zon-Oorlog lag de wereld in puin. Gebieden die ooit welvarende steden, dorpen en landschappen hadden geherbergd, waren nu niet meer dan verlaten woestenijen, onherkenbaar en onbewoonbaar. De mensheid bevond zich in een staat van complete wanhoop, op de vlucht voor natuurrampen die elkaar in steeds sneller tempo opvolgden. De enige overgebleven veilige plekken waren enkele geïsoleerde gebieden die door een wonder nog enigszins intact waren gebleven, kleine eilanden van stabiliteit in een chaotische en vernietigende wereld. Hier, te midden van de ruïnes van de beschaving, ontstond de Orde.

De Orde begon als een kleine groep wetenschappers, ingenieurs en overheidsfunctionarissen die een laatste kans zagen om de mensheid te redden. Deze individuen kwamen uit verschillende landen en achtergronden, maar hadden allen hetzelfde doel voor